

Edina Szvoren
NI IN NAJ TUDI NE BO

prevedla Marjanca Mihelič

Madež

Popoldne je padalo. Skozi okno jedilnice smo gledali, kot bi bili zaprti ven. Čeprav nas je bilo več – petindvajset – in smo bili notri. Deževalo je na drobno, tako da so se kapljice na drugi strani okenskega stekla komajda zbirale v potočke. Ko je nehalo deževati, sva to opazila le prijateljček in jaz. Čez glavo sva si poveznila kapuci in smuknila na zadnje dvorišče, kjer je tudi požarni zid sosednjih hiš. Zdaj sva bila dva, ne več petindvajset. Kar pol ure sva metala opeke na beton. Uživala sva, ko so se razletele v rdeč prah. Prijateljček je s svojim razbrazdanim jezikom celo pokusil prah. Začel je kašljati, zaletelo se mu je, in bruhnila sva v smeh. Tudi jaz sem se smejala, čeprav sem bila zaradi *Viteza Janoša* slabe volje. Prijateljček je rekel, da bi bilo fino gledati v počasnem posnetku, kako se opeka razleti v prah, kar pa ni bilo mogoče.

A je bilo zabave kmalu konec. Učiteljica Ica ni verjela svojim očem, vsaj tako je rekla. Ravno midva. Še kaznovati naju je pozabila, morda zato, ker je mislila, da mečejo opeke na tla samo fantje, ki igrajo fuzbal in se igrajo Dartha Vaderja z vejo kostanja. Midva nisva nikoli igrala fuzbala. Prijateljček ima dvajset kilogramov več od vseh drugih v popoldanskem varstvu, mene pa bi bilo sram kričati, naj mi že podajo žogo, sploh pa tudi mislim, da določenih besed ne maram. Na primer besede fuzbalka. Medtem ko mi je učiteljica umivala glavo, sem gledal luknje v

kamniti škarpi med parcelami, kjer so manjkale opeke. Najbolj čudno je, da so okrogle, medtem ko ima opeka obliko kvadra. Dež je razsul škarpo, ne midva: midva sva samo razbila, kar je padlo na tla. Med odgovarjanjem sva se vzravnala, kolikor sva se lahko. Učiteljica Ica ima namreč posebno manijo, in sicer takšno, da pod napuščem jedilnice zbira otroke s krivo držo in z vso silo pribija njihova ramena k zidu. To, kar se ob tem izboči pod obleko popoldanskih otrok ženskega spola, me ne zanima bolj kot mesto opek v zidu, treningi ali to, da sem na sebi spet opazil nekaj svetlih kocin. Niti me ne zanima niti se mi ne gnusi tako kot določene besede. Blajh, reče Desnya, kadar govori o svetli, blede rumeni barvi. Skratka, ne želiva imeti plaščev belih od zidu, zato stojiva kot kol. Imam nov plašč. Vendarle je zapisala v najino beležnico, češ, fanta sta metala opeke ob tla.

Na trening sem lahko šel, če sem že naredil domačo nalogo. Narejena je, je rekla učiteljica Ica, a so napake. In tudi *Viteza Janoša* ne znaš. Ti bo mami pomagala, reče nazadnje in me pusti na trening. Učiteljica Ica ni slutila, da svoje mame ne kličem mama in da tudi matematike ne zna. A če jo prosim, prebere in naredi zapiske iz obveznega berila. Samo pesmi se ne more naučiti namesto mene. Kapuco na glavo. Bedno je, da rečejo violončelu kar čelo, sošolci pa se režijo, kadar rečem namiznemu tenisu pingpong. Telovadno vrečo si zavihtim na hrbet. Živijo. Od štiriindvajsetih so mi odzdravili samo trije.

Šel sem s tramvajem. Zaman sem se vzpenjal na prste, držala nisem dosegel. So dnevi, ko mi uspe.

Tega dne mi ni. Bila je gneča, telovadna vreča bi mi padla na tla, če je ne bi nosil kot poštarji. Neki moški je zarinil desno roko v žep, z levo pa se je oprijemal držala. Ravno sem razmišljal, ali ga ne bo bolelo, ko bo odpel uro in jo snel z roke. Pas mu je pač priščenil nekaj dlak. Roko v žepu je namreč obrnil navzven in z njo gladil zadnjico dekleta pred seboj. Dekle je bilo jezno, ne moški, ko je opazilo, da ju opazujem. Toda videli so tudi drugi in tudi oni so bili jezni name. Izstopil sem, pri tem pa preskočil stopnico, čeprav tega zaradi gležnja ne smem.

Spet je rosilo. Premočilo mi je kapuco, ki pač ni narejena za zaščito pred dežjem. Ima vrvico, s katero si jo lahko zavežem, a si je nikoli ne. Tudi prijateljček jo nosi na ta način, ker sva tako dogovorjena. Pest tiščim v žep. Čeprav Desnya ne mara, da pozimi hodim gologlav, si rdečo kapo s cofom lepo zatlačim v telovadno vrečo poleg telovadnih čevljev. Ko si jo zjutraj za alibi poveznem na glavo, mi Desnya zaviha robove kape in me polubčka na čelo z vonjem po čevljih. Enkrat na dolgo in dvakrat na kratko. Čeprav je vzela dopust, da bo lahko prebrala *Zvezde nad Egrom*, vendarle ne maram, da me takole polubčka. Nikoli me ne vpraša, zakaj ima moje čelo vonj po čevljih.

V garderobi se moški in fantje preoblačijo skupaj. Odrasli se pogovarjajo med seboj, otroci nikoli. Samo preoblečemo se, zaklenemo omarice in gremo. Poleg igre mi je v največji užitek to, da imam ključ. Imam svojo omarico in ključ lahko vzamem domov. Med ogrevanjem razmišljam o tem, kaj naj dam v

omarico. Na pamet mi padejo same traparije: kapa s cofom, beležnica za starše, opečni prah.

Trener me niti nima rad niti me ne sovraži. Pravi, da imam lene noge, vendar ne vpije name. Tega dne je bila tema pogovora med odraslimi v garderobi trenerjeva žena. Po dveh letih umiranja je umrla. Po dveh letih? sem se vprašal. Potem to ni umiranje, ampak življenje. Vendar tega, kar so govorili moški, na trenerju ni bilo videti. Morda zato ne, ker svoje žene ni imel rad, kot tudi Očka nima rad Desnye. A tudi to se ne vidi. Spokojno sta čepela pri večerji, Očka se je celo nasmehnil, ko sem rekel, da se maslo na Desnyinem nožu prej stopi. Ker se samo na Desnyi vidi, če ima koga rada. Ko sem si poškodoval gleženj, je iz bančnega avtomata pozabila vzeti kartico.

Tistega dne me je trener pohvalil, ker sem začutil, kako se povalja žogico. Pokimal sem. Desnya me ni naučila, kako naj se obnašam, kadar me pohvalijo. Začutil sem, tako je. Pomirja me, da je tu deklica, ki jo na primer zaščemi v mečih, kadar kaj naredi dobro. Vso težo preloži na eno nogo in se s konico telovadnega čevlja popraska na tistem mestu. Pri udarjanju z loparjem sem uporabljal peresno držo, v mislih sem bil udarec naprej. Želel sem si, da bi opazili, če kaj delam dobro, jaz pa ne bi opazil, da so opazili. Tako je bolje. Enkrat me je trener celo poslal na tekmovanje, mislim, da na državno, vendar me je Desnya pozneje popravila, da na kvalifikacije. Resda na državne kvalifikacijske tekme. V drugem krogu me je izločil neki osemletni mulec, ki je švigal kot komar. Tiste vrste tipček, ki mu gre dobro tudi mata

in se pregloda tudi skozi obvezno domače branje, vseh mu pa ni. Desnya bere hitro in knjige z več sto stranmi skrajša na dve strani. Govori pa sežetek in blajh. S temi besedami me spravlja v zadrego. Mene pa je sram že, če moram pri določenih besedah izgovoriti vse zloge, tako da jih raje skrajšam.

Trening traja dve uri. Eno uro pridobivamo na moči, eno uro igramo. Od nog odraslih hrumi vsa dvorana, zato nisem slišal zanesljivo niti, ali zunaj dežuje. Tistega dne so morali odrasli testirati nove žogice. Večje so, so rekli, in bolje režejo. Zavidal sem jim, ker dobijo za testiranje denar, vendar je s tem tako kot z omaro. Ne bi vedel, za kaj naj ga porabim. Konec treninga je naznanila trenerjeva vekerica.

Nisem se tuširal, ker se nikoli ne spotim. Prijateljček mi je enkrat to tudi rekel. Samo smuknil sem v oblačila in vrgel nase svoj novi džeki. Ne pravim, da rad hodim na trening, toda vsaj moja igra je nekaj, kar se izboljšuje, če sem pozornejši. Moj spomin za pesmi pa nikakor: če se skoncentriram na rime, pozabim verze, če se skoncentriram na verze, pa rime. Ključ omarice sem spravil v sprednji žep džekija. Nikoli ga ne pripnem v svoj šop ključev, tudi zdaj ga ne bom. Pomislil sem, da bi ga moral hraniti v omari-ci. Kapuco na glavo, pest v žep. Kakor hitro sem se premaknil, sem začutil nad srcem drobno težo ali pa samo hlad ključa, ne vem. Mogoče sem si samo domišljjal, tudi to je mogoče. Ne razumem tega, kar smo se učili pri fiziki, in sicer da se kovina hladi hitreje. Vsekakor je omarica tudi tistega dne ostala prazna. Na zdravje, pozdravim po tukajšnjem običaju, a so

mi samo otroci nekaj zamomljali nazaj. Sošolci bi se mi smejali, če bi me slišali. Telovadno vrečko na hrbet. Mečevalci v prvem nadstropju so še trenirali, čeprav je bila v vratarjevi loži prižgana televizija, hišnik pa je že spal. Desnya je rekla, da so imeli pacienta. Desnya se ukvarja z ljudmi, ki slabo spijo in vstanejo ob zori, da bi si eno prižgali. Nekoč je pripovedovala o nekom, ki s prstom izzove bruhanje, hišnik pa je živčen na drugačen način in nima motenj spanca. Pest v žep, kljukico zadrge v usta. Prijateljček ima velikansko pest, a ga sošolci vseeno mlatijo. Nikoli ne povejo, zakaj, nam pa se zdi, da zaradi njegove debelosti in fuzbala.

Zunaj se je svetlikal asfalt, padalo pa ni. Komaj je bilo kaj avtomobilov, slišal sem šuštenje svojih hlač. Po nekaj korakih sem opazil, da se lok moje kapuce poseda. Bil sem razočaran. Vseskozi sem moral dregati vanjo s prsti, da bi ostala tako, kot mora stati. Naj sem storil kar koli, se mi je sesula na čelo in mi zakrila oči. Do zadnje avtobusne postaje bi lahko šel tudi peš, a je pripeljal tramvaj. Rad tečem. Bližajoče se vozilo gledam toliko časa, dokler mi ni treba steči. Nekako ne čakam rad z drugimi. Šele v zadnjem trenutku, ko zvonec tramvaja že cinglja, sunkovito poskočim. Med potnike na tramvaju bi rad prinesel vonj po mrazu. Rad bi, da se vidi moj dah. Dobro je pogledati okoli. Če je prosto mesto, se zrušim nanj, kolena pa zabijem v sedež pred seboj. Če mi sedeči pred mano kaj reče, jih zdolgočaseno, a brez nasprotovanja odmaknem. Tudi tega dne sem tekel. Roko sem pritisnil na srce, da mi ne bi padel iz žepa mrzel

ključ prazne omarice. Ne meneč se za gleženj sem skočil na tramvaj. Pogledal sem okoli. Moj dah se je videl.

Na avtobusno postajo sem prišel prezgodaj. Odkar so jo prenovili, ni treba narediti za vstop v avtobus tako ogromnega koraka, kolesa vozil pa niti poleti ne delajo več kolesnic v asfalt. Sonce zaman pripeka nanj, ne stopi se. Do odhoda je bilo še četrta ure, zato avtobusa še ni bilo od nikoder. Prebiral sem vozni red in si na usnjeni prevleki nekega preklopnega avtobusa ogledoval razpoke. Če bi bil zraven pri testiranju žogic, bi imel zdaj denar za bife na kolodvoru. Desnya je rekla, da mi ne bo dajala žepnine, ampak naj ji vedno rečem, kadar bom kaj potreboval. Ne razume, zakaj je vrstni red drugačen. Če nimam denarja, tudi ideje nimam in si ne želim ničesar. Nisem sposoben izbrati med dvema stvarima. Odkar je Očka odšel, se ne morem odločiti niti, ali naj jem za večerjo ovčjo skuto z zelišči ali kremo iz melancan, da si ne bi česa domišljjal tam, kjer ni nič. Sicer pa je bil bife tako ali tako že zaprt; rešetke so bile potegnjene dol. Zadnji gost se je močno oprijel zidu ob vratih, ko je odhajal.

Sprehodil sem se do postajališča šestice, od koder začne voziti avtobus, in se z rameni naslonil na neko osvetljeno reklamno tablo. Končno kavbojke niso več šuštele. Tam je že stala neka ženska, ki je kadila in pihala v zrak zamotane oblake v obliki kosmov vate, s kakršnimi si Desnya zbriše šminko. Na ženskinem obrazu se ni videlo, kaj ima rada, in ali ji je kdo umrl. Ali to, da živi. Na krajevne avtobuse

ni mogoče skočiti v zadnjem hipu, ne bom pa stal v vrsti na mestu, kjer se nahajajo prva avtobusna vrata, čeprav jih sploh še ni tam. Kot po navadi sem sesal kljukico zadrge, ustvaril vakuum in posesal jezik skozi luknjico. Začelo me je zebsti, zato sem se spomnil na kapo s cofom. Vseeno mi ni padlo na kraj pameti, da bi si jo dal na glavo. V lužo sem brcal neko odvrženo vstopnico, a kakor hitro sem dvignil pogled, se mi je prekleta kapuca posedla na čelo. Prej ali slej me vse obleke, ki jih nosim, razočarajo. Mimo luže se je sprehodil čevelj z zavezanimi in čevelj z odvezanimi vezalkami, ob vsakem njegovem drugem koraku je na podplatu čevlja nekaj kovinsko zažvenketalo. Bil je moški, ki se je oprijemal vrat bifeja.

Ženska je pokadila do konca, odvržen čik je cvrčaje ugasnil na vlažnem tlaku. Tudi izpod porušene okrogline kapuce sem dobro videl, kako moški lovi ravnotežje na eni nogi in si ogleduje podplat čevlja. Stal je tam, kjer so se potem nahajala prva avtobusna vrata. Nekaj je govoril sam s sabo in klel avtobusno prevozno podjetje. Videl sem risalni žebliček, zadržt v podplat čevlja. Razjezil se je, zamajal in skoraj trčil v smetarja. Udaril je ob smetarski tovornjak. Nisem razumel, kaj govori, zato sem za nekaj trenutkov frcnil kapuco gor, da bi ga bolje videl. Ženska se je sprehodila do tja, kjer so potem tretja vrata. Moškemu je visela torba čez ramo, očitno ga je tudi jezilo, da mu zdrsne na pantu čevlja, če se ne drži pokončno. Čudno je govoril. Ko je Oče zbral pogum in povedal Desnyi, da je ne ljubi, sta se ga napila kot mavri. Skupaj. Desnya je na skrivaj vključila mikrofon,

videl sem, kako se svetlika njegova lučka nad hrbtom *Leksikona za mladino* na knjižni polici. Videti sta bila, kot bi gledala televizijo, nakar je Oče počenil k Desnyinim nogam kot pes. Mama je fotografirala Očetovo zadnje umazano perilo. Tudi takrat ni bilo videti, kdo koga ne ljubi. Nista govorila kot moški s torbico čez rame. S podplatom je potegnil po robu pločnika, s tem pa bržkone risalni žebliček zarinil še globlje v čevlji. Na misel mi je prišlo mesto, kjer manjka opeka.

V želodcu mi je močno zakrulilo. Desnya mi je obljubila, da me bo čakala z večerjo. Danes naj bi bila z *Zvezdami nad Egrom* gotova do večera. Ugibal sem, kaj bo danes, melancani ali skuta z zelišči. Na ovinku glavnega trga sem privlekel na dan kapo, kapuco pa sunil nazaj. Zato pa pest v žep. Imel sem preblisk v prihodnost: hodim po sredini cestišča, da psi ne bi lajali name. Ko mi Desnya odpre vrata, ji vidim v očeh, da je medtem, ko me je čakala, spala. Če jo bom vprašal, bo zanikala. Počaka, da slečem svoj novi džeki, kapo s cofom, brcnem čevlje z noge in me šele potem polubčka na lice. Vedno enkrat na dolgo, dvakrat na kratko. Ko gre v kuhinjo, da bi pogrnila mizo, si še ne obrišem njene sline – to storim šele, ko si pred večerjo umijem roke. Čaj ali mleko, se dere Desnya, jaz pa nisem sposoben odgovoriti.

Moral sem dvigniti glavo, da bi videl na uro nad peronom številka pet. Kapuca mi je namreč zdrsnila na sleme nosu. Zavidal sem prijateljčku. Začelo je padati, ženska je odprla dežnik. Pomislil sem, da se ne spleča. Za trenutek je nastala tišina, potem je

moški govoril naprej. Opazil sem, da se eden od čevljev, konica z nezavezanimi vezalkami, obrača proti meni kot urni kazalec. Samo eden. Ubadal sem se s kljukico, ker mi je vakuum predobro uspel: jezik se mi je uščenil v luknjico na vrhu zadrge, zato nisem takoj dojel, da moški govori meni. Ko je stopil bližje, se nista videla samo oba čevlja, ampak tudi kockasta tkanina hlač s po domače zavihanimi robovi in rjav balonasti plašč s pasom, ki se je vlekel po tleh. Nad koleni je bil zmečkan, kot da bi moški nekje, kdaj prej spal oblečen. Nekaj me je vprašal. Konica mojega jezika je bila ledeno mrzla. Nisem se upal premakniti, čeprav bi moral spraviti jezik iz luknjice zadrge z roko. Medtem je moški s torbico čez ramo ponovil vprašanje.

Ko sem z dvema prstoma podprl kapuco, sem videl žensko, skrito pod dežnikom. Preden bi mi kapuca spet padla dol, sem imel še čas pogledati na uro nad peronom številka pet. Všeč mi je, kako svetijo te ure. Kot bi bili v Nussdorfu, kamor se je preselil oče. Tam je še umazanija čista, kaj šele svetloba. Delal sem se, kot da ne vidim moškega. Še sedem minut do odhoda, sem si govoril. Ker je stal pred menoj, sem stopil nekaj centimetrov nazaj. Končno sem razumel, kaj me je vprašal. A si mal nesramen, ti, frkavec? Govoril je kot liki iz nekega lanskoletnega obveznega čtiva. Desnya ni vzela dopusta, prebrala je v enem dnevu. Pri priči je razumela, kaj pomeni, če rečeš *kobajagi*, Oče je takrat še živel z nama. Odgovor mi, je ukazal moški, torbica mu je medtem zdrsnila z ramen na tla. Imel je zadah po alkoholu. Poglej me v oči, ti!

Ženska je pokukala izpod dežnika, češ, kaj se dogaja, potem pa se spet skrila podenj. Poglej me, ti pamž. Rad bi storil, kar je želel moški, a ni šlo. Če ga bom pogledal v oči, bo hotel še kaj več, to sem vedel kot pribito. Nikoli se ne potim. Izpljuni zadrigo. Končno je hotel nekaj, kar sem lahko storil. Z zobmi sem jo hotel potisniti navzdol, a sprva ni šlo. Pišek. Vakuum je popustil, uspelo mi je. Poglej me v oči, ti, pokavec. Videl sem lahko samo njegove lase in izrez plašča. Kravato z blatnim madežem, razvezano pod kosmatim podbradkom, pa torbico na tleh. Poglej. Mislil sem, da me hoče zgrabiti za brado, a je samo hlastnil proti kapuci. Sklonil sem glavo, čeprav ne bi smel. Nisem hotel, da bi se z roko dotaknil moje kože, nisem hotel. Kapuco sem spontano sunil nazaj. Čisto od blizu je vpil name, na tem moškem se je videlo, koga ne mara. Sam od sebe sem dognal, kaj hoče. Upal sem, da bo avtobus prispel, preden bo to izrekel. Oziroma nisem upal, samo dobro bi bilo. Iz žepa džekija sem vzel roko in s kazalcem pogladil stranski hlačni šiv. Ne preveč zategnjeno ne preveč mlahavo. Samo stal sem, češ, morda bo zadostovalo. Ni zadostovalo. S koticom oči sem do konca zaznaval osvetljuječe bleske številčnice. Poklekn. Dejmo. Nisem želel, da bi mi ženska pomagala, ampak da je ne bi bilo tam. Razumel sem, zakaj me na avtobusu jezno gledajo. Džeki ni bil več nov in tudi ključ od omarice je bil odveč. A sediš na ušesih? Poklekn, je rekel. Nisem se hotel upirati, le tega nisem vedel, kako naj začnem. Katero koleno naj najprej namočim v luži? Niti pod razno mi ni padlo na pamet, da bi se

prestaval malo stran in poiskal suho mesto. Uscane, ki noče pokleknt pred starejšim. Moja Desnya je pri priči razumela, kaj pomeni *ježešna*. Oče se je smejal, njegov obraz ni izdajal ničesar. V roko je vzel Desnyin nož in gledal, ali se topi maslo na njem. Ni razumel, kaj je to *ježešna*, čeprav je bil med nami prav on provincialec. Najprej sem položil na tla levo koleno, potem desno, da ne bi večja teža padla na poškodovano koleno. 32 let garam, pol me pa takle bukselj ne uboga. Bančna kartica, povaljanček, opeke, vse to ni več obstajalo. Pazil sem tudi, da gib ne bi bil preveč fin ali zaničevalen. Neuspešno. Bukselj, še pokleknt ne znaš. Kapuca na hrbtu, roka na šivu. In sem klečal. Šolska torba, telovadna vrečka sta mi zdaj bolj vezali hrbet, kot če sem stal. Naredil sem, kar je hotel. Samo tega nisem vedel, kam naj gledam. V mečih me je začelo ščemeti, tako kot je pripovedovalo tisto dekle. Med hlačnicami moškega si nisem drznil gledati v daljavo, stal je preblizu. Motor avtobusa je zahrumel. Poglej me v oči, ti. Zdaj je moški že odhajal, klečal sem in si ga ogledoval. 32 let tolčem tlako. Imel je oči, pogleda pa ne. Preživljam tri čudovito lepe otroke.

Ni rekel, da lahko vstanem, samo odšel je.

Ali mu je presedlo moje klečanje ali pa je pozabil, da čaka na avtobus. Ko si je zavihtel torbico čez rame, se je skoraj zvrnil. Nisem gledal za njim. Tolčem tlako, rabotam. Tri čudovito lepe otroke. Čakal sem, da bo potihnilo udarjanje kovine, zven vsakega drugega koraka. Ko sem se skobacal na noge, je avtobus že stal na svojem mestu. Niso se mi tresle noge, ampak prtljaga, ki sem jo nosil. Že dopoldne sem

bil slabe volje, mi je prišlo na misel, tako da se mi ni še bolj skvarila. Nisem si popravil oblačil, nisem se hotel dotakniti sebe. Hlače so se mi prilepile na kolena. Ženska je prišla bliže, zaprla dežnik in me spustila naprej. Mislim, da se na meni ni videlo, da jo sovražim. Vstopil sem v avtobus in podržal mesečno vozovnico pred obrazom. Tudi šofer mi je namenil pogled šele, ko sem že sedel, v vzratnem ogledalu je škilil proti meni. Videl je, da ga vidim, a mu ni bilo mar.

Butnil sem se na sedež ob oknu. Telovadna vreča k nogam, kapuca gor, zadrga v usta. Ta žep ima režo od strani, ne zgoraj tako kot pri prijateljčku. Na mokra madeža sem razprostrl žepni robec in zabil kolena v naslonjalo. Ženska je sedela dve vrsti pred mano in niti malo je ni motilo, da je dežnik padel na prostor za pomikanje naprej. Čop las je poravnala k robu naslonjala sedeža, potem pa zaspala. Zijal sem skozi okno, kot da bi avtobus že peljal. Kot da bi se počasi naraščajoča jezerca dežja nabirala od znotraj. Šofer je dodal plin, a je prišel še en potnik in se želel povzpeti nanj. Pogledal je okoli, prinesel je duh po mrazu.

Pred našo postajo sem vstal. Pri zadnjih vratih sem se moral bolj raztegniti, da sem dosegel gumb in pritisnil nanj. Tistega dne sem ga dosegel. Zrasel sem oziroma mi ni bilo mar, če bom padel na stopnice. Skočil sem, ne da bi se zmenil za gleženj. Pest v žep. Šel sem po sredini cestišča, da psi ne bi zalajali. Desnya ne ve, kje poteka pas, ki ga nobena žival nima več za svoje ozemlje. Če sva skupaj, jo vodim jaz. S

palcem kažem za hrbet, ona pa se hihita in hodi za mano. Sosedu nama mežikajo. Ne smej se, jo posvarim, in takrat ko spregovorim, požrem nekaj besednih zlogov. Tudi tistega dne so bili psi tiho, korake sem pospešil samo pred električno centralo. Tam so na električnih vodih bela pajkova jajca, ki brenčijo kot pajkova jajca ne bi smela. Žepna robca sta mi na stopnici pred vhodnimi vrati padla s kolen, pa sem jih pustil kar na tleh. Vrtna vrata sem odklenil s ključem, ne s kodo. Kodo sestavljajo leto, mesec in dan očetovega rojstva, Desnya vztraja, da s temi številkami igramo tudi na lotu. Meni je vseeno, tako ali tako ne zadenemo dobitka. Na verandi sem odsunil kapuco na zatilje, iz telovadne vrečke izkopal kapo in si jo poveznil na glavo do obrvi.

Desnya me je čakala že v predsobi. Z boki se je naslanjala na steno kot drugekrati. Roke je sklenila prek prsi, prste pa položila na ramensko mišico niti preveč zategnjeno niti preveč mlahavo. Si se zbudila, sem jo vprašal, prijel plašč za kapuco in ga zavihtel po zraku. Ne, je lagala, berem. Stopila je bliže k meni, ne da bi počakala, da bi snel kapo s cofom. Objela me je. Prinesel si duh po mrazu, je rekla, medtem pa se delala, kot bi se ježila od mraza. Ona mi je snela kapo, ne jaz. Na čelo me je trikrat poljubčkala kot tudi druge dni, le zadnji poljubček je malo podaljšala. Prepotil si se, se je potegnila malo stran, jaz pa sem jo pri priči popravil, da sem se zmočil. Dobro je vedela, da se nikoli ne potim. Najprej sem brcnil čevlje z nog, potem pa odšel v sobo, da bi se preoblekel. Desnye se nisem mogel otresti, prišla je za menoj. Na

kolenu hlač, ki sem jih vrgel čez naslonjalo stola, je hitro izvohala madeža pravilne krožne oblike. Padel sem, sem pojasnil, ona pa je vprašala, če sem igral fuzbal. Že petstokrat sem rekel, da ne igram fuzbala.

Med večerjo sem ji povedal novico o povaljančku. Desnya je položila na mizo *Zvezde nad Egrom*, jaz beležnico za starše. Desnya je nekajkrat rekla sežetek, konica nosa pa ji je zadrhtela kot žolica. Ob opečencu z melancanami sem srebal čaj. Motilo me je, da me je Desnya ganjeno gledala, medtem ko sem jedel. Mislil sem, da mi bo vzelo tek. Začudilo me je tudi, da sem si spete lase ženske z dežnikom zapomnil bolj kot oči brez pogleda. Miznemu prtu, električnemu stikalu in toasterju je zrasel čop. Danes si kot polita kura, se je smehljala Desnya, še mojo slino si si pozabil zmiti. Nemo sem žvečil, v spominu pa hotel popraviti gibe, ki so postavanje razvili v klečanje. Morda madež na mojih kolenih vendarle ne bi bil moker ali pa bi vsaj avtobus pripeljal takrat, ko bi bil spet na nogah.

Šele ko sem pojedel opečence, je Desnya polistala po beležnici. Saj to še opomin ni, se je smejala, samo vpis. Nisem razumel, zakaj je tako vesela. Se je javil Oče? Nekoč je iz Nussdorfa poslal brezžični telefon v paketu z zaščitnim ovojem. Vendarle sva metala opeko ob tla, sem pojasnil. Takrat mi je Desnya pomolila beležnico pred nos in mi pokazala: vzgojiteljica Ica je *ob* napisala s p-jem. Ta tvoja vzgojiteljica Ica je navadna trapasta gos. Si zato tako potrta? Požvižgaj se nanjo, skomigni z rameni, ne zmeni se za to. Dobro, sem rekel, ne bom. Toda vzgojiteljica Ica ni

moja vzgojiteljica Ica, razpoloženje pa mi je že dopoldne pokvaril *Vitez Janoš*.